Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року . 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 121. | Нинѣ: гр. П. 1 ВсѣхъС. Іустін. філ. Завтра: рим. 1. по Св. Антонія | Недѣля 31 мая (12 червня) 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 1 м.; заходъ 7 г. 58 м. Баром. 758 герм. + 25·0° + 12 5°. | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ поставивъ пос. Ґросъ и товаришѣ интерпеляцію до правительства зъ запытанемъ, чи було бы оно готове оголосити въ можливо найкоротшôмъ часѣ автентичный образъ и хôдъ повстаня и ходу катастрофы, а заразомъ и акціѣ ратунковои въ Пшибрамѣ; дальше чи готове було бы выдати безпроволочне розпоряджене до всѣхъ копалень, щобы они докладно розслѣдили на ново и евентуально доповнили якъ потреба уряджения, маючй на цѣли забезпечене копалень и акцію ратунковую на случай нещастя.

По сѣмъ приступила Палата до порядку дневного. Яко перша точка була дальша ґенеральна дебата надъ закономъ будôвельнымъ. Перший промавлявъ пос. Телишевскій и жалувавъ ся на то, що проектъ дотычного закона увзглядняе лишь краѣ, котрй значно дальше поступили въ культурѣ; для Галичины есть вôнъ зовсѣмъ невôдповѣдный. Зъ вынимкою Львова и Кракова, нема въ цѣлôмъ краю нѣякихъ будôвничихъ и майстрôвъ мулярскихъ, такихъ, якихъ вымагае законъ. Бесѣдникъ выступавъ противъ цѣлого ряду подробныхъ постановъ, особливо же противъ постановъ карныхъ и заявивъ ся противъ принятя проекту.

Въ кругахъ парляментарныхъ сподѣваються, що комісія валютова скôнчить свои нарады около 20 с. м., а вôдтакъ розпôчнуть ся нарады въ повнôй Палатѣ, котрй потягнуть ся имовѣрно ажь до половины липня.

При ґенеральнôй дебатѣ въ комісіи валютовôй голосували противъ приступленя до специяльнои дебаты — якъ мы то вже доносили — послы консервативнй Ебенгохъ и Гайднъ и антісемітъ Яксъ, Молодочехи: Ляньґъ и Кайцль, Нѣмець-ліберал Найвіртъ и Нѣмець-народовець Фусъ. Вздержались вôдъ голосованя бар. Морей, консерватистъ и Козловскій та Піньскій; Молодочеховъ Еймa и Крамаря не було.

Въ слѣдуючôмъ тыждни мае приѣхати до Вѣдня угорскій міністеръ фінансôвъ, дръ Векерле, котрый мае порозумѣти ся зъ п. Міністромъ Штайнбахомъ що до змѣнъ, якй показались потрѣбнй въ предложеняхъ валютовыхъ.

W. Tagbl. а за нимъ и польскй газеты доносять, що предсѣдатель комісіѣ валютовои пос. Яворскій мавъ передъ кôлькома членами комісіѣ сказати, що нарады въ комісіи валютовôй треба вести скоршимъ ходомъ, позаякъ предложеня валютовй мусять найдальше до дня 25 липня перейти ще черезъ Палату пословъ; скорочене нарады въ комісіи есть дуже пожадане. Згаданй члены комісіѣ мали обѣцяти пос. Яворскому, що будуть после можности о то старати ся.

Зъ рускихъ товариствъ.

На послѣднôмъ засѣданю выдѣлу товариства „Львôвскій Боянъ“, ухвалено закôнчити зъ слѣдуючимъ четвергомъ вправы хору „Бояна“. Вправы розпôчнуть ся на ново въ першій четверъ по 1-ôмъ жовтня.

На часъ перервы выдѣлъ „Львôвского Бояна“ порѣшивъ на внесене проф. Вахнянина розписати конкурсъ на творы вокальнй для хору мѣшаного и мужеского зъ супроводомъ або безъ супроводу піяна. Речинець до 1 жовтня 1892 року. Творы мусять бути такъ довгй, щобы выповнили одинъ нумеръ проґрамы концертовои. Можуть се бути ориґінальнй творы, можуть бути и вязанки пѣсень народныхъ. Творы, одобренй на разѣ выдѣломъ „Львôвского Бояна“ на внесене власного комітету судьѣвъ музичныхъ, будуть представленй на першôмъ осѣннôмъ концертѣ товариства. Вôдтакъ покличе выдѣлъ знатокôвъ до остаточного одобреня предложеныхъ творôвъ и тй знатоки осудять, котрымъ зъ творôвъ належать ся три преміи въ грошехъ. На преміи тй призначуе выдѣлъ весь чистый дохôдъ зъ концерту, на котрôмъ предложенй творы будуть выконанй. Перша премія буде выносити 4 дукаты, друга и третя по 3 дукаты въ золотѣ. За прочй удатнй творы выдѣлъ „Бояна“ перешле авторамъ письма подяки и признаня. Творы належить надсылати пôдъ шифрами, запечатаными въ ковертахъ, котрй розкрыють ся ажь по осудѣ знатокôвъ. Всѣ творы просить выдѣлъ надсылати на адресу діріґента товариства, проф. Наталя Вахнянина (Львôвъ, улиця Скарбкôвска ч. 4) и запрошуе симъ всѣхъ композиторôвъ рускихъ до ласкавои участи въ праци на тôмъ поли.

Въ члены спомагаючй „Львôвского Бояна“ принятй: Вп. І. Левицкій, совѣтникъ суду у Львовѣ, о. Петро Бѣлиньскій зъ Довжанки коло Тернополя и Ст. Кріммеръ зъ Одесы, а въ члены дѣйстнй Вп. Климентія Струмѣньска, Ал. Яворскій, Авг. Борачокъ, Г. Мельникъ и Куриласъ.

Наука спѣву буде й на дальшій часъ побиратись у п. Богданьского въ назначенйй днѣ — для членôвъ товариства безплатно, для нечленôвъ за оплатою 1 зр. мѣсячно.

Клюбъ Русинокъ у Львовѣ выдавъ уже свôй статутъ, въ котрôмъ читаемо

2

Копальники скарбôвъ въ Мокатамѣ.

Оповѣдане зъ египетского житя. — О. Ф. Талаба.

(Дальше.)

У Чіпріяна не було теперь охоты розглядати ся доокола по околици, вôнъ злѣзъ зъ осла и шукавъ пильно за слѣдами тыхъ Персôвъ. Але довго на дармо шукавъ. Кôлька крокôвъ вôдъ мошеѣ спускала ся гора стрôмкою стѣною богато стôпъ въ долину ажь до могилъ Мамелюкôвъ[1]). Хибажь бы въ тôй стѣнѣ шукати входу? Туды не видко нѣякои стежки, але на серединѣ на малôй выстаючôй изъ скалы площи, куды можна було достати ся лишь зъ долины, стоявъ воякъ на вартѣ передъ входомъ до печеры, де були маґазины пороху, и зъ набитымъ карабіномъ въ руцѣ боронивъ всякого приступу.

Чіпріяно пустивъ ся теперь вздовжь стѣнки, доки ажь глубокій яръ не спинивъ его въ дорозѣ — далеко пôдъ собою видѣвъ вôнъ якъ бы гнѣздо ластôвки прилѣплене въ розколинѣ стѣнки, малый банею вкрытый нагробникъ, а въ стѣнѣ, котра знову зъ другого боку пôдоймала ся простѣсенько въ гору, якйсь темнй отворы до печерь, выдовбаныхъ въ скалѣ. То певно тото мѣсце. Але трудно було спустити ся, зубôчь спадала стрôмко въ долину — може була туды стежка зъ долины, але то бувъ лишь здогадъ, бо до тои малои могилы на голыхъ скалахъ вôдъ кôлька сотъ лѣтъ нѣхто вже не заходивъ. Чи пти ему ще разъ кудысь далеко, щобы може подивитись зъ долины на то неприступне мѣсце, на котре дивить ся теперь зъ горы?

— Чи не можна бы то зъ вôдси спробовати? — подумавъ собѣ

Зробивъ кôлька дуже небезпечныхъ крокôвъ и спустивъ ся трохи по острôмъ хребтѣ, ажь ось побачивъ въ долинѣ при спôдѣ скалы якусь темну стать, що певнымъ крокомъ пôдоймала ся по крутôй стежцѣ въ гору. По высокôй шапцѣ и довгôмъ темнôмъ кафтанѣ здавалось ему, що то буде Персъ, що въ правôй руцѣ несе велику ґелевату баньку на воду а въ лѣвôй якійсь мѣшочокъ.

Отже есть таки дорога зъ долины! Коли человѣкъ, що ишовъ зъ долины пôдôйшовъ вже бувъ такъ, що мôгъ вже голосъ дойти до него, закликавъ его Чіпріяно. Голосъ понѣсъ ся гомономъ по голыхъ жовтыхъ скалахъ а той чоловѣкъ споглянувъ здивованый въ гору. Поставивъ чимъ скорше баньку и мѣшокъ на землю, а самъ прислонивъ собѣ очи рукою, абы лѣпше видѣти, и вôдозвавъ ся грôмкимъ выразнымъ голосомъ: „Не лѣзь туды на скалу, бо твоя смерть!“

— Щось тобѣ скажу, — вôдозвавъ ся той зъ горы.

Чоловѣкъ зъ долины выдививъ ся ще разъ быстрымъ окомъ на Чіпріяна а вôдтакъ вôдозвавъ ся:

— Зажди тамъ на горѣ.

Чіпріяно видѣвъ теперь, якъ той Персъ пôдôйшовъ ажь до самои могилы и десь за нею щезъ; надармо выглядавъ вôнъ, чи десь знову не покаже ся тамъ въ долинѣ. Наразъ почувъ поза собою якйсь кроки. Ажь счудувавъ ся, коли побачивъ передъ собою молодого Перса, мужчину стрункого и высокого росту, зъ смѣливымъ поглядомъ и здоровенною бородою, що надôйшовъ вôдъ мошеѣ Саида-Садеха.

— Ты мене кликавъ — вôдозвавъ ся вôнъ приставувши зъ далека, — чого хочешь?

— Чи то ты той Персъ, що шукае скарбôвъ Макокуса?

Персъ выдививъ ся на него допытливымъ окомъ и сказавъ на то: Цѣкавôсть наказуе розумному держати языкъ за зубами.

— Я не цѣкавый — вôдповѣвъ Чі-

[1]) Мамелюкъ, по арабски „мамлюкъ“, значить невôльникъ. Въ Египтѣ було давнѣйше войско утворене въ мамлюкôвъ, а пôзнѣйше въ того войска выходили навѣть султаны египетскй. Наполеонъ I. въ 1804 р. а египетскій віцекороль Мегметъ Алі въ 1811 р. розбили остаточно Мамелюкôвъ.

що цѣлію сего клюбу есть: „утворити огнище житя интелектуального, оживити духовый рухъ Русинокъ, скрѣпити и пôднести у нихъ народного духа и розбудити мѣжь ними товариске житє“. До осягненя сеи цѣли мае служити: 1) утримуванє въ вôдповѣднôмъ льокали дневникôвъ и періодичныхъ письмъ, удержуванє бібліотеки и выпозичальнѣ книжокъ; 2) спôльни нарады, вôдчиты и выклады научковй и 3) уряджуванє товарискихъ вечеркôвъ, забавъ та выставъ аматорскихъ. Клюбъ Русинокъ буде складати ся зъ членôвъ звычайныхъ и почетныхъ. Членомъ звычайнымъ може бути кожда Русинка, котру выдѣлъ на порученє трехъ членôвъ клюбу прийме; а членомъ почетнымъ може бути кожда особа, що заслужилась для клюбу и котру загальнй зборы именували.

Переглядъ політичный.

Въ честь Є. Вел. Цѣсаря, котрый вчера выѣхавъ зъ Будапешту, вôдбувъ ся вчера вечеромъ величавый походъ зъ смолоскипами въ котрôмъ взяло участь звышь 3000 особъ. Торжество ювилейне закôнчило ся серенадою въ замку цѣсарскôмъ а Є. Вел. Цѣсарь выѣхавъ о $9^{1}/_{2}$ год. назадъ до Вѣдня.

Найвысшимъ розпорядженємъ цѣсарскимъ одержало мѣсто Будапештъ титулъ столицѣ и резиденціѣ.

Пôсля наспѣвшихъ зъ Варшавы вѣстей мае тамъ приѣхати царь на лѣтнй маневры. Въ звязи зъ тымъ мають стояти послѣднй численнй арештованя.

Зъ Россіѣ доносять, що зъ слѣдуючою весною цѣла армія россійска буде вже узброєна въ новй карабины; кажуть, що вже и пограничнй полки мали ихъ одержати. Ополченє одержить старй карабины.

Кн. Фердинандъ болгарскій бувъ вчера въ Лондонѣ на снѣданю у льордъ-мера а вôдповѣдаючи на тоастъ єго сказавъ, що прибувъ до Анґліѣ, щобы заявити анґлійскому народови вдячность за єго прихильность для Болгаріѣ а єго щре туть принятє єсть доказомъ, що єго змаганя до мирного розвою Болгаріѣ знайшли признанє въ Анґліи.

До несчисленныхъ революцій, що нищать полуднево-американьскй край, прилучилась послѣдными часами революція въ Венецуели. Тамъ повставъ ґенералъ Креспо противъ правного президента Палеціо, бо самъ захотѣвъ бути президентомъ. И се мабуть єму вдасть ся, бо якъ перше нещастилось єму, такъ теперь занявъ вôнъ уже всѣ пôвнôчнй провінціи и обсадивъ зелѣзницѣ своими прихильниками. Цѣкаво при тôмъ се, що оба противники хотѣли закôнчити вôйну домову такъ, якъ въ давну давнину. Зъ одноѣ и зъ другоѣ стороны мало станути по кôльканайцять людей до поєдинку а котра бы сторона побѣдила, та выбрала бы собѣ свого президента.

Новинки.

Львôвъ дня 11 червня.

— **Громадѣ Рогачинъ,** въ повѣтѣ бережаньскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Є. Ексц. Впреосв. Митроп. Сильвестеръ** вернувъ вô второкъ вечеромъ зô своєѣ деканальноѣ візитаціѣ, а нинѣ въ суботу рано въ церквѣ Василіянокъ удѣливъ самъ лично першу тайну св. Евхаристіи, школярямъ народныхъ шкôлъ, дѣвчатамъ и хлопцямъ. Єсть се перше того рода торжество въ нашôмъ обрядѣ, що не мало причинясь до єго звеличеня. — Около 20 с. м. выѣде Впреосв. Митрополитъ до Пôдлютого на лѣтне мешканє.

— **Першй загальнй зборы асекурацийного товариства „Днѣстеръ“** вôдбудуть ся вже дня 29 червня. Потрѣбный основный капіталъ въ сумѣ 50.000 зр. вже майже зложеный. Хто бы хотѣвъ приступити въ члены сего товариства, мусить отже поскорити въ удѣломъ.

— **Першй загальнй зборы філіѣ „Просвѣты“** въ Стрыю, вôдбудуть ся дня 29 серпня.

— **Проґрама вечерка,** якій устроюють черновецкй рускй товариства дня 13 с. м. въ память Шевченка, Шашкевича и Федьковича при участи дванацятки „Львôвского Бояна“, єсть слѣдуюча: 1) Вступне слово — выголосить проф. дръ С. Смаль Стоцкій. — 2) Лисенко-Шевченко: „Иванъ Гусъ“ — хоръ въ акомпаніяментомъ фортепяну, вôдспѣвають члены „Бояна“. — 3) Павфлеръ-Лермонтовъ: „Сонъ“ — сольо барітонове вôдспѣває п. Шиманьскій. — 4) Лисенко: „Ой пущу я кониченька“ — тріо въ хоромъ, вôдспѣвають члены „Бояна“. — 5) Шевченко: „Хустина“ — выголосить панна О. Винницка. — 6) Нижанковскій-Федьковичь: „Зъ окрушкôвъ“ — хоръ, вôдспѣвають члены „Бояна“. — 7) Музичнй продукціи професорôвъ черновецкоѣ консерваторіѣ. — 8) Лисенко-Шевченко: „Минають днѣ“ — сольо барітонове, вôдспѣває п. Шиманьскій. — 9) Монюшко-Ґаль: „Ковакъ“ — хоръ, вôдспѣвають члены „Бояна“. — 10) Федьковичь: „Спѣвацка добранôчь на скопъ Тараса Шевченка“ — выголосить п. І. Семака. — 11) Вахнянинъ-Гушалевичь: — „Живемъ, живемъ“ — хоръ, вôдспѣвають члены „Бояна“. Концертъ вôдбуде ся въ сали „Товариства музичного“ о годинѣ 8-ôй вечеромъ. По концертѣ комерсъ.

— **Испытъ зрѣлости** въ ґімназіи въ Перемышли вôдбувъ ся пôдъ проводомъ инспектора п. Ивана Левицкого вôдъ 30 мая до 8 червня. Испытъ здали: Зъ вôдзначенємъ: Ґавронъ Леопольдъ, Гординьскій Миронъ, Гординьскій Володимиръ, Местеръ Германъ. Зъ добрымъ поступомъ: Вессаґа Вікторъ, Бѣрецкій Кость, Дмоховскій Стефанъ, Капланьскій Болеславъ, Клѣпь Иванъ, Кльопекъ Альойзій, Копистянскій Теофіль, Кроґулецкій Иванъ, Льоршь Станіславъ, Маверъ Симеонъ, Мільдвурмъ Израиль, Мілнеръ Кароль, Мохнацкій Каміль, Нейдохъ Михаилъ, Ольшевскій Витовтъ, Пааръ Іосифъ, Падохъ Юрій, Ріхтеръ Рудольфъ, Руциньскій Иванъ, Шмідтъ Северинъ, Шульденфрай Ефроимъ, Смолиньскій Володимиръ, Шатковскій Альойзій, Шумелда Иванъ, Войнаръ Іосифъ, Войтовичь Юліянъ, Залескій Иполитъ, Цоллеръ Гіршь, Хомицкій (екстерністъ), Двулѣтъ Теодоръ (екстерністъ). Кромѣ того дôстали въ курсѣ поправку 2, а вôдступили 3, т. зв. „поправку“ дôстало 8 (3 зъ латины, 3 зъ языка польского, 3 зъ фізики а 1 зъ языка руского), 3 репробовано на рôкъ а одного безъ означеня речинця.

— **Еміґрація.** Въ мѣсяци маю с. р. прибуло до Освѣцима 1431 осôбъ, що хотѣли ѣхати дальше до Америки. Зъ того 1247 осôбъ було зъ Галичины, 14 зъ Буковины, 2 зъ Краины и 168 зъ Угорщины. Зъ нихъ завернула поліція 90 осôбъ зъ Галичины, 1 зъ Буковины, 2 зъ Краины а 1 зъ Угорщины назадъ домôвъ, бо не мали грошей на дорогу. Коли взяти на увагу повѣты, зъ котрыхъ вышло найбôльше выходцѣвъ, то перше мѣсце занимає ясельскій повѣтъ, бо вôнъ доставивъ въ однôмъ мѣсячи маю 255 выходцѣвъ. Вôдтакъ зъ сянôцкого повѣта выйшли 142 особы, зъ тарнôвского 141, зъ коросненьского 81, новосандецкого 63, горлицкого 57, мѣлецкого 56, калуского 52, ропчицкого 47, домбровского и новоторгского по 39, пильзненьского 38, решѣвского 33, стрыйского 27, лѣского 25, самбôрского 21, долиньского 18, кольбушѣвского 16, мысленицкого 13, лимановского 12 — а зъ усѣхъ иншихъ повѣтôвъ менше якъ по 10 осôбъ. Въ тôмъ самôмъ часѣ вôддано до суду 13 выходцѣвъ за те, що утекли передъ войсковою службою, або мали чужй пашпорты. — Вернуложь зъ Америки черезъ Освѣцимъ 655 осôбъ, а то 496 зъ Галичины, 64 зъ Буковины а 95 зъ Угорщины.

— **Змѣна властителѣвъ.** Мaєтокъ Кудрявцѣ, въ золочѣвскôмъ повѣтѣ, купивъ вôдъ панѣ А. Келяновскоѣ п. Є. Лодиньскій, властитель Милятина нового.

— **Горяче лѣто** будемо мати; такъ бодай каже Г. Парвіль въ однôй француской часописи. Вôнъ застановлює ся надъ дивною погодою послѣдныхъ тыждвѣвъ и каже, що коли въ другôй половинѣ мая було горячо и сухо, то цѣлый рôкъ 1892 буде горячій и сухий. Такъ було и въ р. 1881, котрый въ цѣлôй Европѣ бувъ незвычайно горячій. Теплота клімату залежить въ великôй мѣрѣ вôдъ напряму вѣтрôвъ. Коли маємо вѣтры заходнй, то настають днѣ холоднй и дощевй, а коли схôднй, то теплй (?) и сухй. Тй вѣтры управильнюють погоду якоись околицѣ. Зô статистики метеорольоґічноѣ мае выходити,

---

пріяно, — я прийшовъ остерегти тебе, бо тобѣ грозить небезпечность.

— Мы всѣ въ рукахъ Аллаха[2]) — сказавъ Персъ, даючи спôзнати, що не потребує нѣякого остереженя, — що вôнъ намъ пôшле, то все добре.

— Ты менѣ не довѣряєшь. Я то розумѣю. Та годѣ менѣ змушувати тебе, абы ты вѣривъ, але я хочу тобѣ сказати, що знаю.

Вôнъ розповѣвъ єму ту розмову, яку пôдслухавъ. „А теперь“ — кôнчивъ Чіпріяно розказувати — „роби, що хочешь. Добранôчь“. Обернувъ ся и хотѣвъ ити.

— Зажди, — вôдозвавъ ся за нимъ Персъ. — Тобѣ видко зъ очей, що ты честна людина. Хто говорить неправду, не мае смѣлости дивити ся въ очи, — казавъ вôнъ дальше и дививъ ся єму крѣпко въ очи. — Пôдешь зô мною?

— Куды?

— До мого батька въ горѣ.

— Чому бы нѣ, пôду.

Пустились отже до мошеѣ Саіда Садеха.

Молодый Персъ приказавъ тамъ погоничеви, що попасавъ пôдъ мурами свого осла, пôгнати єго въ долину и тамъ — вôнъ показавъ, на котрôмъ мѣсци чекати на Чіпріяна. Коли погоничь собѣ пôшовъ, приступивъ молодый Персъ до розваленого полудневого муру мошеѣ, влѣзъ туть въ якійсь низькій льохъ, що ишовъ нѣбы десь до внутра божницѣ и казавъ Чіпріянови, абы ишовъ за нимъ. Незадовго стало доокола нихъ въ горѣ темно якъ серъдъ ночи. Згорбившись ишли оба низькимъ льохомъ, що вѣвъ нѣбы десь доокола, ажь наконець побачили знову зъ далека слабе свѣтло. У внутрѣ могилы, що була нѣбы прилѣплена мѣжь скалами, кôнчивъ ся темный льохъ. Черезъ якесь вôконце въ нѣмъ вылѣзли они на двôръ и по кôлькохъ крокахъ станули пôдъ скалою зъ отворами до печеръ. Були то выкованй въ камени великй и малй келіѣ, въ котрыхъ лежали попереверганй нагробники а зъ того видко було, що тутъ колись дуже давно хоронили людей. Прийшовши до одноѣ бôльшоѣ печеры, до котроѣ вхôдъ бувъ заваленый камѣнємъ, пристанули. Провôдникъ Чіпріяна пôшовъ кôлька крокôвъ на передъ, де вже въ печерѣ ставало темно и закликавъ до внутра горы якимсь чужимъ словомъ.

Незадовго потôмъ вернувъ ся знову, але зъ якимсь старымъ чоловѣчкомъ, що выглядавъ якось дуже дивно и зъ пôдъ великихъ въ рôгъ оправленыхъ окулярôвъ приглядавъ ся уважно Чіпріянови. Єго безбарвне лице окружала довга, сива борода сплетена въ косы а сѣрй очи пôдъ густыми майже чорными бровами заєдно прижмурювали ся, якъ колибъ ихъ разило свѣтло сонця. На сильно горбатôмъ носѣ сидѣли тяжкй окуляры зъ великими склами въ роговôй оправѣ; на згорбленôмъ тѣлѣ мавъ якусь пристаючу до тѣла одежину зъ бѣло-жовтавоѣ вовнянноѣ матеріѣ, на головѣ высоку повстяну шапку, зъ пôдъ котроѣ звисало довге сиве волосє сплетене въ косы. Анѣ не моргнувъ, лишь заєдно дививъ ся на Чіпріяна та слухавъ, що говоривъ єго молодшій товаришь.

Коли той скôнчивъ, вôдозвавъ ся старый, потакуючи головою, неплавно але добре по арабски: „Такъ, такъ! Твоя звѣстка, мôй сыну, заслугує на вѣру. Аллахъ сотворивъ всѣ серця однаковыми, але зъ многихъ щезла вѣра въ честнôсть, и они пруть людей до злого дѣла. Кому богато забагаєсь, той тратить розумъ. Злодѣя, що краде въ ночи, робить пôднесена рука убійникомъ; то, що они знайшли бы у насъ, хочь бы свои руки кровью поплямили, єсть дуже мало, кôлька мѣшечкôвъ дактиль и трохи муки на хлѣбъ“.

— Чи маєте яке оружє, абы боронити ся? — спытавъ Чіпріяно.

— Аллахъ, то наше оружє, то наша оборона, нехай славить ся имя єго! Не жури ся, мы имъ покажемо щось такого, вôдъ чого они заразъ повтѣкають! — сказавъ старый. — Злый чоловѣкъ не мае вôдваги.

Чіпріяно бувъ бы радо хотѣвъ довѣдатись щось бôльше вôдъ тыхъ двохъ людей, що

[2]) Аллахъ, Богъ.

що мы вже перейшли пору лѣтъ студеныхъ, а вступаємо въ пору лѣтъ горячихъ. Розумѣє ся, се тôлько здогадъ. Але зъ огляду на теперѣшнŷ сходни вѣтры можемо сподѣватись горячого лѣта.

— **Примусова бранка.** Петро Охоцкій зъ Боянъ на Буковинѣ, австрійскій пôдданый, пошовъ недавно до Ботушанъ въ Румуніи, а хочь мавъ вовсѣмъ законный пашпортъ, то таки власти румуньскŷ зловили єго и вôдобрали до войска. Охоцкій радъ-не-радъ бувъ кôлька днѣвъ румуньскимъ воякомъ, поки не удалось єму таки въ мундурѣ утечи до родинного краю. Ту знову арештували єго, бо мавъ на собѣ мундуръ и вбрую не нашу. Ажь коли выказавъ ся, що за оденъ, увôльнили єго и казали ставати до бранки передъ австрійскою комісією асентерунковою.

— **Зъ Яжова старого** пôдъ Яворовомъ пишуть намъ: Тому рôкъ оженивъ ся въ нашôмъ селѣ паробокъ Илько Климакъ. Якійсь часъ живъ вôнъ зъ жѣнкою въ згодѣ, а далѣ й почалась межи ними сварка черезъ те нѣбы, що жѣнка дала єму щось выпити и вôнъ зъ тои причины хорує Сварка ся довела до того, що въ ночи зъ дня 7 на 8 червня, коли вже Илькова жѣнка лежала на постели, вôнъ кинувъ ся на ню зъ ножикомъ и покалѣчивъ ѣй страшно, плечѣ и руки. Судова комісія, котру небавомъ спроваджено, начислила 17 ранъ на тѣлѣ вôдъ ножа. Покалѣчена жѣнка ще жиє, а Климакъ зголосивъ ся самъ до суду, де сказавъ: „Щомъ замысливъ, то зробивъ“. Єго увязнено.

— **Градъ въ Италіи**, на рôвнинѣ межи Феррарою а Равенною а моремъ покрывъ въ середу всѣ поля. Падавъ вôнъ кôлька годинъ безъ упину зъ такою силою, що не лишь выбивъ збôже, але поломивъ галузє деревъ и винограду. Черезъ цѣлый день выглядала околиця мовь у зимѣ, а коли градъ стаявъ, показало ся, що все знищене. Шкоды величезнŷ. Оденъ властитель виницѣ, сенаторъ Пасоніні, мавъ страту на 300 тысячѣвъ ліръ.

— **Изъ заздрости.** Италіянцѣ то пристрастный отже неразъ и страшно заздрôстный народъ. Зъ Фльоренціи пишуть про одну пригоду, до котрои довела незвычайна заздрôсть. Бенедетто Каняччі мавъ гарну жѣнку Тересу. Хочь она нѣколи причины не дала до пôдозрѣня, чоловѣкъ єѣ таки переслѣдувавъ на кождôмъ кроцѣ, пôдозрѣваючи єѣ о невѣрнôсть. Въ тôмъ помагала єму єго мати. Се довело Тересу до розпуки и она рѣшила позбавити себе житя чадомъ. Але се ѣй не вдалось, бо сусѣды перешкодили. Чоловѣкъ перепросивъ єѣ, обоє сплакались тай наставъ спокôй на якійсь часъ. Але небавомъ зачавъ ѣй знову докучати Тереса утекла на три днѣ зъ дому и ажь полиція зловила єѣ за Фльоренцію. Довѣдавъ ся чоловѣкъ, побѣгъ на полицію, заставъ жѣнку, знову сплакали ся обоє и перепросились. Однакъ за три днѣ напавъ Каняччі въ алеѣ одного студента и посудивши єго о любовнŷ зносины зъ Тересою, стрѣливъ до него три разы. Той доволѣкъ ся до каварнѣ, а звôдтамъ вôдставили єго до шпиталю. Каняччого сейчасъ арештовано. Приходить вôнъ до суду и дає судьѣ ключь вôдъ свого мешканя та каже, що тамъ лежить забита нимъ жѣнка и удушена дитина. Думали, що вôнъ збожеволѣвъ. Однакъ идуть до єго мешканя, а тамъ справдѣ лежить въ крови зъ перерѣзанымъ горломъ єго жѣнка, а коло неи удушена дитина.

✝ Посмертнŷ вѣсти.

Померли: Въ Радчи, о. Левъ Витошиньскій, мѣсцевый парохъ и радникъ станіславôвской консисторіѣ, парохъ въ Радчи, минувшои недѣлѣ по полудни, въ 50 роцѣ житя а 26 священьства. — У Львовѣ, Фридрихъ Кікере, контрольоръ почтовый въ 54-ôмъ роцѣ житя.

Всячина.

— **Дерева а громы.** Рѣчь загально звѣстна, що громы бють дуже часто въ высокŷ дерева, хочь бы вже длятого самого, що всѣ высокŷ предметы притягають до себе далеко скорше искру електричну якъ предметы низькŷ. Цѣкаве єсть однакожь спостережене, що не у всѣ дерева бють громы однаково часто. Въ княжествѣ Ліппе въ Нѣмеччинѣ роблено торôкъ въ княжихъ лѣсахъ дуже докладнŷ досвѣды, котрыхъ результатъ показавъ ся такій. До року ударивъ грôмъ въ 40 деревъ а мѣжь тыми въ 25 дубôвъ а лишь въ 2 буки. Потвердило ся отже вже давнѣйше спостережене, що громы бють найчастѣйше въ дубы. Найбôльша часть громôвъ била въ липню. Зъ того выходило бы, що найнебезпечнѣйше ставати пôдчасъ бурѣ пôдъ дубами и то въ мѣсяцю липню. Всѣ дерева, крôмъ одного, въ котрŷ ударили громы, були зовсѣмъ здоровŷ. Въ 11 деревахъ ударивъ грôмъ насамперъ въ вершокъ, въ 14 деревахъ въ сухе галузє, въ 11 деревахъ въ пень, а въ 4 деревахъ ударивъ лишь въ зелене галузє дерева. Въ 34 выпадкахъ летѣвъ грôмъ вздовжь пня, въ однôмъ выпадку розколовъ дерево на двѣ части, въ 3 выпадкахъ зсунувъ ся по деревѣ не ушкодивши єго, а въ жаднôмъ выпадку не перескочивъ зъ одного дерева на друге. Въ 31 выпадкахъ можна було переконати ся, що грôмъ бѣгъ повздовжь волоконъ дерева. Зъ деревъ, що стояли поодиноко, вдаривъ грôмъ въ 5, дальше въ 6 деревъ край лѣса, въ 8 на зрубѣ, а въ 21 въ густôмъ лѣсѣ. Дерева, въ котрŷ били громы, були понадъ 10 метрôвъ высокŷ. Спостереженя того рода роблено вже вôдъ 1874 и показало ся, що вôдъ того часу вдарили громы въ 578 деревъ: найбôльше (81) въ 1884 р., а найменше (4) въ 1883 р.

— **Чоловѣкъ зъ зелѣзною головою.** У Вѣдни въ Пратерѣ, въ однôмъ изъ тамошныхъ домôвъ для забавы продукує ся вôдъ кôлькохъ днѣвъ чоловѣкъ, котрого штуки выкликують загальне диво. Вôнъ называє себе „майстеръ Гуль, артистъ зъ зелѣзною головою“. И дѣйстно голова у него єсть якъ бы зъ зелѣза, бо можна бити по нѣй молотомъ и грубыми дошками, а ѣй нѣчого не стане ся. Гуль єсть молодый присадкуватый мужчина 28 лѣтъ и має надзвычайну силу, зъ котрою продукує ся передъ людьми. Вôнъ взявъ н. пр. въ зубы зелѣзну штабу на двацять міліметрôвъ грубу, котра була на обохъ кôнцяхъ привязана ланцухами и зôгнувъ єѣ въ двоє. Вôдтакъ показує вôнъ таку штуку, що вбиває долонею цвяхи въ два цалѣ грубу дошку. Дальша єго штука така: каже собѣ принести три довшŷ куснѣ на два цалѣ грубоѣ дошки и бере насамперъ оденъ кусень, вдарить ся нимъ два або три разы по головѣ, що ажь лоскôть иде на всю салю а дошка розлупуєсь на два куснѣ; то само робить зъ другимъ и третымъ куснемъ. Але найбôльша єго штука така: каже поставити собѣ на голову 50 кільограмôвъ тяжку плыту а на плыту великій камѣнь; вôдтакъ приходить оденъ чоловѣкъ зъ величезнымъ молотомъ и бє въ камѣнь доты, доки ажь вôнъ не розскочить ся на дрôбнŷ куснѣ. Гуль каже, що єго вôдъ того всего голова анѣ трошки не болить. Не знати лишь, чи той Американець зъ зелѣзною головою довго такъ вытримає.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 11 червня. Засѣдане Палаты пословъ вôдбуде ся вôвторокъ; буде промавляти ґен. бесѣдникъ Зиґмундъ за предложенями будôвельными.

Будапештъ 11 червня. Міністеръ Векерле заявивъ въ Палатѣ пословъ, що тарифа полосова на зелѣзницяхъ показала ся зовсѣмъ доброю и позостане безъ змѣны.

Бѣлградъ 11 червня. Розôйшлась тутъ чутка, що выбухла криза въ міністерствѣ.

Петербургъ 11 червня. Пôсля послѣдныхъ справозданъ урядовыхъ выгляды на жниво суть загально добрŷ, особливо на Кавказѣ, въ кôлькохъ ґуберніяхъ середнои Россіѣ и въ Царствѣ польскôмъ. Стороны коло Нижного Новгорода и Казаня обѣцюють навѣть надвышку. Выгляды на урожай въ полудневôй Россіѣ менше користнŷ.

Римъ 11 червня. Палата пословъ ухвалила въ тайнôмъ голосованю 192 голосами противъ 144 надзвычайный кредитъ на выдатки войсковŷ.

Барцельона 11 червня. Положене погôршило ся. Робôтники напали на кôлька домôвъ фабрикантôвъ, вôдперли жандармôвъ, що до нихъ стрѣляли, и вôдбили арештованыхъ товаришѣвъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

10 червня	Львôвъ	Тернополь	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	8 90—9 —	10·25 10 80	10·15 10·75	10·—10·75
Жито	7.75—8·—	8 90 9 20	8 80 9·25	8.25 8·50
Ячмѣнь	6·——7·—	6·——7 25	6·——7 05	6·——7·40
Овесъ	6·75—7·40	6·50—7·15	6·25—7·—	6·70—7·—
Горохъ	6 50 9 —	6·— 7·—	6·— 11·—	6·80 10·—
Выка	4·75 5·—	—·——·—	—·——·—	6 — 6 20
Рѣпакъ	9.50 10·—	11·—12.50	10·90 12·40	11·—11 75
Хмель	60 —70 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	50·—60·—	48·—64·—	45·—65·—	50 —67·—
Конюшина бѣла	—·——·—	50·—75 —	49·—72 —	54·—72·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

На торгъ вѣденьскій пригнано дня 8 червня воловъ: 4086 штукъ тученыхъ и 346 штукъ худыхъ, мѣжь тыми зъ Галичины 971 штукъ тученыхъ, 12 штукъ худыхъ и 168 штукъ зъ Буковины. За галицкŷ плачено за найлѣпшŷ 57 зр. — кр. до 60 зр. — кр. найвысше 61 зр. — кр. до — зр.; за середнŷ 53 зр. — кр. до 56 зр. — рк. За коровы плачено 24 зр. — кр. до 32 зр. — кр.; за стадники 25 зр. — кр. до 35 зр. 50 кр. за 100 кільо живои ваги. Худый товаръ плачено по 37 зр. до 86 зр. за штуку.

Дня 9 червня доставлено на вѣденьскій торгъ 2753 штукъ телятъ; 6101 патрошеныхъ безрогъ а 2077 штукъ живыхъ и 147 штукъ патрошеныхъ овець та 2427 ягнятъ. За патрошенŷ телята плачено: за найлѣпшŷ 56 до 71 кр., за живŷ 58 до 60 кр.; за плôхшŷ 54 до 56 кр. За патрошенŷ безроги плачено 46 до 54 кр., за патрошенŷ вôвцѣ 28 до 38 кр., за живŷ вôвцѣ 30 до 38 кр. за кільо, а за пару ягнятъ 4 до 11 зр.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

жили тутъ у внутрѣ горы и робили щось загадочного; але памятаючи на слова, котрŷ почувъ бувъ передъ тымъ, що: цѣкавôсть наказує розумному держати языкъ за зубами, та й длятого, що вже сонце заходило, сказавъ имъ лишь: „Добранôчь“ и пустивъ ся домôвъ.

— Зажди, — вôдозвавъ ся старый, — мôй сынъ вôдведе тебе, а коли непогордишь дружбою старого чоловѣка, то прийми єѣ зъ отсимъ устисненемъ руки.

Вôнъ подавъ свою костисту праву руку, а Чіпріяно устиснувъ єѣ. Въ чверть годины опôсля сидѣвъ вже молодый челядникъ на своѣмъ сиваку и телепавъ ся до мѣста.

* * *

Чіпріяно забувъ вже бувъ про обохъ копальникôвъ скарбôвъ, бо и вôнъ уважавъ ихъ за такихъ, а то тому, що у него було важнѣйше дѣло: въ єго серци, бачите, розцвилась була любовь до Софіѣ, хорошои донечки сицилійского майстра столярского. А що вôнъ и ѣй бувъ сподобавъ ся, то все було бы добре, колибъ лишь столярь не бувъ такъ твердого серця и не настававъ на то, що єго зять мусить бути конче „майстромъ“. Абы стати майстромъ, треба було Чіпріянови грошей, а вôнъ бувъ такій бѣдный, якъ той феллахъ, що заплативъ свôй податокъ. Одного дня роздумувавъ Чіпріяно довго, якъ бы то тому порадити, але не мôгъ найти нѣякого способу. Ажь наразъ впали єму на гадку тŷ копальники скарбôвъ, котрымъ вôнъ зробивъ не малу прислугу и вôнъ тымъ такъ урадувавъ ся, що ажь разомъ зô своимъ стôльцемъ пôдскочивъ въ гору, а челядники таки гадали, що то столець пôдъ нимъ ставъ живый.

(Конець буде.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.